

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/242/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118255982
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6118255982.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Q. Y., nar. X.XX.XXXX, bytom N. B. XXX/XX, P. W., zastúpený JUDr. Dávidom Nagyom, advokátom, Kukučínova 8, Nové Zámky, proti žalovanému: LAND HOLD, s.r.o., IČO: 46 407 456, Labutia 2167/16, Veľký Meder, zastúpenému MUDr. Petrom Rochovským, advokátom, Korzo B. Bartóka 789/3, Dunajská Streda, o zaplatenie 17.360 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11. januára 2019, č.k. 5Csp/101/2018-88, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal na žalovanom zaplatenia pohľadávky 17.360 eur s príslušenstvom z dôvodu, že medzi ním a žalovaným boli uzavreté dve zmluvy o pôžičke na sumu 14.000 eur zo dňa 13.12.2013 a na sumu 15.000 eur zo dňa 31.3.2014, ktoré obe žalovaný uhradil, okrem dohodnutého úroku z pôžičky. Dodatkom k zmluve č. 1 sa mali dohodnúť, že úroky sú vo výške 8.960 a tieto uhradí do 30.5.2016 a dodatkom k zmluve č. 2 sa dohodli, že úroky vo výške 8.400 eur žalovaný uhradí do 7.11.2016. Žalovaný však tieto úroky z pôžičiek nezaplatil. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz, proti ktorému v zákonnej lehote podal odpor žalovaný. Namietal, že dojednané úroky v zmluvách o pôžičke sú v rozpore s dobrými mravmi, zmluva o pôžičke je neplatný právny úkon s poukazom na ust. § 3 a § 39 OZ s tým, že žalobcovi mohol vzniknúť len nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Tiež namietal skutočnosť, že zmluvu o pôžičke uzatváral v tiesni, súčasne oznámil, že odstupuje od zmluvy o pôžičke. Mal za to, že v prípade omeškania sa dlžníka zo zaplatením dlhu sa spája povinnosť zaplatiť sankciu, ktorou je úrok z omeškania. Dodatky k zmluvám o pôžičke považoval žalovaný za uzavreté v rozpore so zákonom. Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že medzi stranami sporu žalobcom fyzickou osobou ako veriteľom a žalovaným právnickou osobou ako dlžníkom boli uzavreté zmluvy o pôžičke v zmysle Občianskeho zákona podľa § 657 a ďalšie a to dňa 13.12.2013 na sumu 14.000 eur s úrokom z pôžičky vo výške 4% mesačne so splatnosťou najneskôr do 17.1.2014. K predmetnej zmluve o pôžičke bol spísaný dodatok dňa 27.4.2015, ktorým mal žalovaný dohodnúť nedoplatok na riadnom úroku vo výške 4 percentá mesačne ku dňu podpísania dodatku v celkovej sume 8.960 eur, čo predstavovalo 16 mesiacov, najneskôr do 30. mája 2016. Dňa 31.3.2013 uzatvorili strany pôžičku ktorou žalobca poskytol žalovanému 15.000,-eur so 4% mesačným úrokom, s dobou splatnosti do 31.5.2014. K tejto zmluve bol spísaný dodatok dňa 31.5.2015, ktorým mal žalovaný dohodnúť úrok vo výške 4% mesačne ku dňu podpísania dodatku v celkovej výške 8.400 eur, za 14 mesiacov po 600 eur, splatné najneskôr do 7.11.2016. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 2 ods. 3 OZ, § 503 ods. 1 Obchodného

zákonníka, § 657, § 658 ods. 1 OZ. Súd skonštatoval, že žalobca sa domáhal zaplatenia dohodnutého zmluvného úroku 4% mesačne aj po zosplatnení dlhu, keď v prípade pôžičky uzavretej 13.12.2013 bol dlh splatný ku dňu 17.1.2014 a v prípade druhej zmluvy bol dlh splatný ku dňu 31.5.2014 a to za obdobie po splatnosti dlhu. Z dodatkov uzavretých k zmluvám o pôžičke nebolo zrejmé, či došlo aj k predĺženiu doby splatnosti dlhu oproti pôvodne dohodnutému termínu. Súd preto dobu trvania zmlúv o pôžičke posudzoval na základe dojednaní v zmluvách o pôžičke, pričom žalobcovi nárok na úrok po zosplatnení dlhu nepatrí. Tento záver vyplýva predovšetkým z ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, súd vychádzal tiež zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere za čas počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou, ide o omeškanie upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné zákonné nároky, ktoré možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Výška úrokov z omeškania je zákonom daná, nemožno sa od nej dohodou odchýliť. Tým, že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala. Takáto možnosť by bola dostupná len veriteľom úverov a pôžičiek, keďže len tieto umožňujú dohodu o úroku na dobu užívania peňažných prostriedkov. Žalobcovi by tak patril úrok len za obdobie do konečnej splatnosti jednotlivých pôžičiek. Ďalej súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 100 ods. 1, § 101 a § 558 OZ. K uznaniu dlhu uviedol, že okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony, je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška. V danom prípade však úmysel účastníkov smeroval k uzavretiu dodatku k zmluve o pôžičke. Pokiaľ by mali byť uvedené dodatky interpretované ako uznanie dlhu, musel by v nich byť obsiahnutý jasný prejav vôle uznávajúceho dlžníka smerujúci k uznaniu dlhu. Každý dodatok však bol vypracovaný žalobcom, žalovaný v nich síce potvrdzuje dohodu so žalobcom o existencii nezaplatenia riadnych úrokov, nevyjadruje však vôľu uznať túto čiastku ako svoj dlh voči žalobcovi. Súd sa ďalej zaoberal premlčaním nároku, keď mal za to, že prvýkrát mohol žalobca uplatniť žalobou nárok na zaplatenie úrokov z úveru v prípade pôžičky zo dňa 13.12.2013 po jej splatnosti po dátume 17.1.2014, teda 18.1.2014. Trojročná premlčacia doba uplynula ku dňu 18.1.2018. V prípade druhej pôžičky, splatnej 31.5.2014 mohol prvýkrát uplatniť nárok dňom 1.6.2014 a premlčacia doba uplynula ku dňu 1.6.2017. Žaloba bola na súd podaná až dňa 26.7.2018. Nakoľko súd dodatky k zmluvám nepovažoval za uznávací prejav žalovaného ani v časti nároku na zaplatenie riadneho úroku do zosplatnenia dlhov, považujúc ich za neplatné právne úkony, žalobcovi v čase podania žaloby už uplynula premlčacia doba na jeho splatenie, ktorú námietku premlčania vzniesol žalovaný, na ktorú súd bol povinný prihliadnuť a nárok žalobcovi nepriznal z dôvodu jeho premlčania. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, keď priznal ich náhradu v konaní plne úspešnému žalovanému v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca. Uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Skonštatoval, že žalobca so žalovaným uzavreli dve zmluvy o pôžičke a to zmluvu zo dňa 13.12.2013 a zmluvu zo dňa 31.3.2014, v zmysle ktorých poskytol žalobca žalovanému sumy 14.000 eur a 15.000 eur s dohodnutým úrokom vo výške 4% mesačne s tým, že bola dohodnutá splatnosť pri prvej zmluve do 17.1.2014 a pri druhej do 31.5.2014. Žalobca svoj zmluvný záväzok riadne a včas splnil, žalovanému pôžičku poskytol, avšak žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a do stanovenej lehoty nevrátil poskytnuté finančné čiastky, ani nezaplatil dohodnutý úrok. Keďže zo strany žalovaného nedošlo k včasnému plneniu, zmluvné strany sa v zmysle článku 3 zmlúv o pôžičke dohodli na dodatočnej lehote na plnenie a to dodatkom k zmluve o pôžičke zo dňa 27.4.2015 a dodatkom zo dňa 31.5.2015, z ktorých dodatkov jednoznačne vyplýva, že medzi stranami zmluvy došlo k dohode o predĺžení splatnosti pohľadávky a to do termínov 13.4.2015 v prípade prvej zmluvy a 31.5.2015 druhej zmluvy, zároveň sa dohodli aj na úprave výšky úrokov v pomere predĺženia lehoty splatnosti a tieto boli vyčíslené sumami 8.960 eur v prvej zmluve a 8.400 eur v druhej zmluve. Podpísaním dodatkov došlo zároveň k uznaniu dlhu. Súd prvej inštancie jednotlivé dodatky k zmluvám o pôžičke vyhodnotil ako neplatné a to napriek skutočnosti, že tie boli uzavreté v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti, súd síce odkazuje na bod 9 odôvodnenia, avšak z uvedeného bodu nie je zrejmé dôvody pre určenie neplatnosti jednotlivých dodatkov. Správne súd skonštatoval, že v danom prípade úmysel účastníkov smeroval k uzavretiu dodatku k zmluve o pôžičke, avšak na obsah týchto dodatkov ďalej neprihliadal. Vyslovenie neplatnosti jednotlivých dodatkov považuje za arbitrárne a prekvapivé. Súd prvej inštancie ďalej vyslovil názor, podľa ktorého z dodatkov nebolo zrejmé, či došlo aj k predĺženiu doby splatnosti

dlhu. Žalobca je názoru, že z jednotlivých dodatkov vyplýva vôľa zmluvných strán riešiť omeškanie žalovaného mimosúdne s poskytnutím dodatočnej lehoty na plnenie a to pri prvej zmluve do 13.4.2015 a druhej do 31.5.2015. K týmto lehotám boli dodatkami na základe dohody zmluvných strán prispôbené aj dohodnuté úroky. Žalobca vyslovil názor počas konania, podľa ktorého námietku premlčania považuje za neopodstatnenú, nakoľko uvedené dodatky sú platné a tým pádom včasnosť uplatnenia nároku bola zachovaná. Dodatky boli podpísané v roku 2015 pričom neplatnosť týchto dodatkov začal žalovaný namietat až po vydaní platobného rozkazu zo dňa 10.5.2018. Poukázal na podobné súdne konania a to rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp.zn. 23Co/173/2017, uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 12Csp/14/2016 a viaceré upomínacie konania. Vzhľadom k uvedenému má za to, že súd rozhodol nesprávne, preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu tiež náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca sa vo svojom návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní obmedzil len na strohé konštatovania, podľa ktorých žalobca poskytol žalovanému dve pôžičky, ktoré žalovaný uhradil, avšak neuhradil úroky. Žalovaný si tieto úžernícke úroky nazval istina uplatnil si za ne zákonný úrok z omeškania ako aj trovy konania. Žalobca sa v návrhu na vydanie platobného rozkazu obmedzil len na strohé konštatovania. Spoliehal sa na vysokú pracovnú zaťaženosť Okresného súdu Banská Bystrica, pričom sa mohlo stať, že cez jeho sito preklízne aj také podanie, ako urobil žalobca. Žalobca začal procesnú aktivitu vyvíjať až po podanom odpore a druhej replike zo strany žalovaného, v ktorých súdu vysvetlil, že v prípade žalobcom uplatneného nároku sa jedná o protiprávnu požiadavku s poukazom na § 39, § 517 ods. 1 a ods. 2 OZ, pričom svoju argumentáciu doplnil aj rozhodnutím NS SR 4Obo 143/1998, ako aj uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 476/2012. Procesný útok a tvrdenia žalobcu o údajnej dohode ohľadom predĺženia lehoty splatnosti poskytnutej pôžičky, sú len zbožným želaním žalobcu a nezodpovedajú realite. Popiera skutkové tvrdenia uvádzané žalobcom v jeho vyjadreniach, že by bol s ním žalobca dohodol sa na dodatočnej lehote na plnenie. Žalobca si z neho urobil osobu na financovanie jeho nákladného životného štýlu a bývania vo Viedni. Priznáva, že v minulosti boli proti nemu zo strany žalobcu uplatnené rôzne žaloby a exekúcie, tieto však dokazujú len to, ako ho systematicky pripravoval o peniaze a on sa nevedel dostatočným spôsobom brániť. Jedná sa o zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie zákonných zákazov, teda konanie „in fraudem legis“. Preto sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie ohľadom ním namietaného premlčania a navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 5Csp/101/2018 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 17.360 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.960 eur od 31.5.2016 do zaplatenia a zo sumy 8.400 eur od 8.11.2016 do zaplatenia.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

7. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam dodáva nasledovné:

8. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne nepovažoval dodatky k zmluvám o pôžičke za uznávací prejav a tiež správne určil, že tieto dodatky neobsahujú predĺženie dohodnutej splatnosti a navyše sú to neplatné právne úkony, avšak odvolací súd má za to, že aj z iného právneho dôvodu. V predmetných dodatkoch k zmluve o pôžičke boli vyčíslené mesačné úroky z požičaných súm na základe dohodnutých úrokov v zmluvách o pôžičke vo výške 4% mesačne za určité obdobia. Odvolací súd má za to, že takto dohodnutá výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, keď dohodnuté úroky sú odplatom za užívanie požičanej istiny, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi, nemá vplyv, že táto bola dobrovoľne dohodnutá. Odvolací súd má za to, že takto dohodnutá výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, ako to v konaní namietal žalovaný, keď neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 OZ, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. V danom prípade bola zmluvami o pôžičke pôžička dojednaná na dobu kratšiu ako jeden rok, pričom priemerná úroková sadzba určená Národnou bankou Slovenska v čase poskytnutia pôžičiek bola pri prvej pôžičke 6,72% ročne a pri druhej 8,27% ročne. V zmluve dohodnutý úrok bol 4% mesačne, čo je 48% ročne, takže dohodnutá úroková sadzba presahuje 7-násobne a 5,8-násobne priemernú úrokovú mieru z úverov. Takéto prekročenie úrokovej miery je neprimerané a v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd tu odkazuje na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, konkrétne na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 M Cdo 1/2009, sp.zn. 5 Cdo 26/2011 a sp.zn. 1 Cdo 109/2019. Argumentácia žalovaného k výške úroku, že zákon nestanovuje žiadnu hornú hranicu a že si strany môžu dohodnúť úroky, ktoré nie sú zákonom ohraničené tak neobstojí, pretože si môžu dohodnúť úroky ale len vo výške neodporujúcej dobrým mravom.

9. Vzhľadom k uvedenému teda odvolací súd má za to, že zmluvy o pôžičke sú neplatné v časti dohody o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a následne sú potom neplatné aj dodatky k zmluvám o pôžičke, keďže tiež obsahujú úrok vo výške 4% a to z dôvodu, že výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi a tiež z dôvodu, že pri zmluve o pôžičke je možné požadovať úrok do doby dohodnutej riadnej splatnosti, a dodatky obsahujú vyčíslený úrok aj po termíne splatnosti, takže sú aj v rozpore so zákonom.

10. S prihliadnutím k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam tak mal preto odvolací súd za to, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy 17.360 eur nevznikol a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď správne súd prvej inštancie rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal ich náhradu.

12. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).